
Грчкиот терор врз македонското население на Грција

Macedonia and the Ugly Human Rights Record of Greece

Теророт врз македонските семејства почнува уште пред да ја верификуваат во Букурешт окупацијата на Грција над Егејска Македонија со масовни колежи на населението и со палење на селата. Овој податок произлегува од извештаите на познатата меѓународна “Карнегиева анкетна комисија” составена во тоа време која ги испитувала штетите од балканските војни.

Според оваа комисија на 21 јуни 1913 година, грчката војска влегла во градот Кукуш, ги убила сите луѓе, повеќе старци, жени и деца, кои не можеле да избегаат од градот од страв од колежот на војската, но и оние граѓани кои ги фатиле при бегането, а во Правиште, западно од Кавала, грчката војска убила близу 7.000 граѓани.

На 23 јуни 1913 година во селото Аканџали една грчка воена формација составена од 300 војници направила вистински масакар, колејќи во исто време 3.500 Македонци пребегани во ова село од изгорените македонски села во Кукушката околина.

Меѓу 21 и 23 јуни 1913 година, грчката војска го изгоре до корен градот Кукуш, како едно од упориштата на македонското ослободително движење. Изгорени се 1.846

Greece started its terror campaign against Macedonian families even before the Bucharest Treaty rubberstamped its occupation of Aegean Macedonia, by embarking on a massive killing of its Macedonian population and burning its villages. This fact emerges from the [report of the International Commission of the Carnegie Endowment for International Peace](#) investigating the numerous violations of international conventions and war crimes committed during the Balkan Wars.

According to this report, the Greek army entered the city of Kilkis (Kukush) on June 21 1913, killed everybody there, mostly old people, women and children who were unable to flee from the bloodthirsty Greeks, and also caught those who were fleeing: 7000 citizens were killed in Pravishte, west of Kavala.

On June 21 1913 a Greek army unit composed of 300 soldiers committed a veritable massacre in the village of Akandzhali, killing 3500 Macedonians who fled there from the burned down Macedonian villages of the Kilkis borough.

Between June 21 and 23 1913 the Greek

куќи, 612 дуќани и работни установи и шест фабрики. Покрај тоа, во периодот од 20 до 25 јуни 1913 година грчката војска изгоре до темел вкупно 39 македонски села:

Салзманово, Сеслово, Стрезово, Инџиларе, Алихоџала, Голбас, Амбаркуи, Шекерлија, Караџакадар, Алчакли, Ираклија, Граманд, Алексово, Муравци, Оршлово, Мутулово, Неманци, Постолар, Женско, Коџамарли, Белтерија, Казаново, Гавалјанци, Крецо, Михајлово, Калиново, Чугунци, Хрсово, Маловци, Врагитурц, Грбашел, Хајдарлија, Стемница, Голадаутлија. Само во четири села и тоа Драгомирци, Новоселани, Ројаново и Планица останале неизгорени по неколку куќи.

На 28 јуни 1913 година во зградата на Женската гимназија во градот Серез, грчката војска заклала 200 Македонци.

Меѓу 23 и 28 јуни 1913 година изгорен бил и добар дел од градот Сер. Во пожарот предизвикан од војската изгореле 4.000 куќи. Во тој период во Серско и Драмско биле целосно изгорени селата Ораховец, Баница, Горно Броди, Скрижево, Горенчик и други.

Во Лангадиско биле изгорени селата: Зарово, Негован, Богородица итн.

Од 27 јуни до 6 јули 1913 година грчката војска ги изгорела сите квартави на Солун во кои живеело македонското население. Според податоците на комисијата во ова време во Егејска Македонија биле изгорени околу 170 села со над 17.000 куќи. Само во последните 10 дена од јуни 1913 година од Воденско и Серско биле уапсени и интернирани 180 активни борци во народноослободителното движење.

Покрај тоа, уште во текот на Втората балканска војна македонското население, со сила, под заканувања, со смрт, се вели во извештајот, било принудувано да потпишува декларации со кои се откажува од својата македонска национална свест, кои подоцна требало да им послужат на грчките власти како доказ за “грчкиот состав на населението во Егејска Македонија”, при

army burned to ashes the city of Kilkis, one of the strongholds of the Macedonian Liberation Movement. 1846 houses, 612 shops and businesses and 6 factories were reduced to dust. In addition, the rampaging Greek army also burned down and wiped out 39 Macedonian villages between June 20 and 25 1913:

Salzmanovo, Seslovo, Strezovo, Indzhilare, Alihodzhala, Golbas, Ambarkuli, Shekerlija, Karadzhakadar, Alchakli, Iraklija, Gramand, Aleksovo, Muravci, Orshlovo, Mutulovo, Nemanci, Postolar, Zhensko, Kodzhamarli, Belterija, Kazanovo, Gavaljanci, Kreco, Mihailovo, Kalinovo, Chugunci, Hrsovo, Malovci, Vragiturc, Grbashel, Hajdarlija, Stemnica, Goladautlija. Only in Dragomirci, Novoselani, Royanovo and Planica were a few houses saved.

On June 28 1913 the Greek army killed 200 Macedonians in the Women’s High School of Serez.

Between June 23 and 28 most of the houses in the city of Ser were also burned down. The fire started by the Greek army gutted 4000 houses. In this period the entire village of Orahovec, Banica, Gorno Brodi, Skrizhevo, Gorenchik, as well as other villages in the boroughs of Ser and Drama were burnt up.

In the borough of Lagadin, the villages of Zarovo, Negovan, Bogorodica, etc. were torched.

From June 27 to 6 July 1913 the Greek army torched all districts of Thessaloniki where Macedonians lived. According to the Commission’s report about 170 villages were burnt down in this tragic period of Aegean Macedonia, with over 17,000 houses destroyed. In the last 10 days of June 1913 alone 180 active fighters of the Macedonian Liberation Movement were arrested and interned in the boroughs of Voden and Ser.

Moreover, during the Second Balkan War

одредувањето на нивните граници меѓу балканските држави. Егзодусот започнува веднаш по окупацијата на Егејска Македонија од страна на Грција од 10 август 1913 година кога и по сила на Букурешкиот мировен договор Македонија е разделена и грчките власти, од било каква провинција да биле, систематски работеле на уништување на македонското население и на етничко чистење на Егејска Македонија од негрчко население. Површината на Македонија во тоа време изнесувала 66.474 km², но го губи егејскиот дел кој изнесува 33.953 km², врз кој окупација врши Грција и македонското население во тој дел изнесувало бројка од околу 326.426.

Грција го добива најубавиот, најголемиот, полн со природни благодети, дел, кој и е од посебно значење и токму затоа од самиот почеток градат стратегија за трајно зачувување на оваа територија, а најважен услов за тоа беше да се изврши геноцид врз македонското население и тој дел етнички да се исчисти.

Покрај Македонците, од Егејска Македонија се иселени и Турците, но тоа е направено организирано со договор со Турција и со меѓусебна размена на населението.

Првите масовни чистки во Балканските војни, Грција склучи договори за размена на населението со Турција и Бугарија со кои во Егејска Македонија се доселувани Грци од овие држави кои ја менуваа етничката карта. Така, во ноември 1919 година меѓу Грција и Бугарија е потпишана Конвенција за “доброволно иселување на Македонците од Егејска Македонија“. Таа е продолжувана неколку пати, со цел да се иселат што поголем број Македонци. Со оваа Конвенција, но и со низа други притисоци и закани од Егејска Македонија во Бугарија се иселени околу 95.000 Македонци. За десетина години од 1913 до 1923 година во Егејска Македонија се доселија околу 638.000 нови жители, главно Грци, а од неа се иселија околу 95.000 Македонци и тоа претставуваше прва поголема катастрофа на

the Macedonian population was forced, as the Report says, under the threat of death to sign declarations relinquish its Macedonian national consciousness, which later was to serve the Greek authorities as proof of “the greekness of the population in Aegean Macedonia”, in the determination of the boundaries of Greece among the Balkan states. The exodus started right after the occupation of Aegean Macedonia by Greece on August 10, 1913, when the Treaty of Bucharest carved up Macedonia, and the Greek authorities started their systematic campaign of destruction of the Macedonian population and the ethnic cleaning of Aegean Macedonia of its ethnically not pure Greek citizens. The surface of Macedonia at that time amounted to 66,474 km², of which Greece grabbed the Aegean part of 33,953 km² with an ethnic Macedonian population of 326,426.

Greece occupied the nicest and largest part, blessed with wonderful natural riches, and immediately set out to build strategies for the permanent preservation of the area. Accordingly, it started to evict the Macedonian population through what emerged as a genocide.

The Turkish population was also deported from Aegean Macedonia, but in a more organized fashion, under an agreement with Turkey for a reciprocal population exchange.

Following the first wave of massive ethnic cleansing in the Balkan Wars, Greece signed a convention with Turkey and Bulgaria under which these countries sent their ethnic Greeks to Aegean Macedonia, profoundly modifying the latter’s racial geography. So, in November 1919 the Greco-Bulgarian Convention was signed for the “voluntary emigration of Macedonians from Aegean Macedonia“. The eviction was vigorously enforced in a number of waves, in order to expel as many Macedonians as possible. Under

---

македонското население.

Но Грците не застааа тука. Наредните постапки беа со цел да се избрише секој белег што потсетува на македонскиот карактер на Егејска Македонија. Ја забрануваа употребата на македонскиот јазик било каде и строго се внимаваше на Македонците дали зборуваат македонски, а во тоа беа вклучени разни националистички организации, како на пример: “Грчко – македонска тупаница” и други кое спроведуваа терор меѓу македонското население. Во еден повик на оваа организација објавен на 27 јануари 1926 година, меѓу другото се вели и:

“Ја забрануваме употребата на славофонското јазично наречје во сите општествени центри, установи, трговски односи, собранија, веселби, ручеци, свадби итн. Налагаме во сите случаи да се говори грчки јазик. Нарушувачите на оваа наредба се сметаат за предавници и ќе потпадат под страшни казни на нашата организација.”

Освен тоа, во ноември 1926 година во Грција е донесен Закон за промена на имињата на селата и градовите, на планините, реките...имињата на луѓето – од македонски на грчки. Не само што децата задолжително учеа во грчки училишта и на грчки, туку и за возрасните се отворија вечерни училишта во кои на стари години Македонците беа приморани да го учат грчкиот и да го забораат мајчиниот јазик, а од тоа не беа исклучени ниту болните, ниту мајките доилки, ниту осакатените лица.

Активностите за сузбивање на македонскиот јазик одеа дотаму што ни мртвите не ги оставаа на мира. Од надгробните споменици се бришани македонските натписи.

Мерките за сузбивање на македонскиот јазик во Егејска Македонија, од година во година, станувале се поригорозни. Така по воспоставувањето на монархијата во ноември 1935 година донесен е посебен Закон за забрана на употребата на македонскиот јазик. Македонците се контролираа на секој чекор

this Convention and with a spate of reprisals and threats Greece succeeded to drive about 95,000 Macedonians over to Bulgaria. Between 1913 and 1923 around 638,000 new inhabitants, mainly Greek, arrived in Aegean Macedonia, and about 95,000 Macedonians were made to leave, representing the first major disaster for the Macedonian population.

But the Greeks did not stop here. They set to work to erase every last mark reminiscent of the Macedonian character of Aegean Macedonia. They banned the use of the Macedonian language everywhere, and built a network of informers to watch violators. They enlisted the services of various nationalist organizations, such as the [“Greek-Macedonian fist” \(Ελληνική Μακεδονική Πυγμή\)](#), which terrorized the Macedonian population. In its communiqué of January 27, 1926, this organization declares the following, among others:

“We prohibit the use of the vernacular slavophone dialect in all social centers, institutions, trade relations, meetings, parties, dinners, weddings etc. We require the use of the Greek language in all cases. Violators of this order are considered traitors and will be harshly punished by our organization.”

Moreover, in November 1926 the government of Greece enacted a law to change the names of villages and towns, mountains, rivers ... the names of people from Macedonian to Greek. Children were enrolled in Greek schools to study in Greek, and evening classes were organized for adults, where older Macedonians, including the sick, nursing mothers and the handicapped were forced to learn Greek and forget their mother tongue.

Even dead Macedonians couldn't escape their fate. Macedonian inscriptions were struck from gravestones in cemeteries.

The measures to banish the Macedonian

на кој јазик зборуваат. Провокатори и шпиони имаше на секој чекор. Обична појава беше грчките жандари и кодоши да ги следат и наслушуваат Македонците дали зборуваат на својот мајчин јазик и дење и ноќе, наслушувајќи под прозорците на нивните домови, обично во вечерните часови, потоа седејќи во заседи позади дрвја или грмушки покрај патиштата што водеа до нивните домови, до градовите или до пазарите.

На веселбите и свадбите редовно присуствувале џандари и контролирале дали ќе се изусти некој македонски збор, да не се запее некоја македонска песна.

Кога на 4 август 1936 година на власт дојде генералот Метаксас, незадоволен од дотогашните мерки “против Македонците”, ја зголеми силата на законот за забрана на зборување на македонски јазик и во прогонство се праќаше секој што ќе изустеше макар и еден македонски збор.

Тоа што Грците не успеале да го сторат во Егејскиот дел на Македонија од самата окупација па во наредните 35 години, многу вешто и итро го прават во периодот од 1945 до 1949 година. Теророт започнува веднаш по повлекувањето на германската војска.

Грчката монархофашистичка војска, со жандармеријата, а поттикната и од британската војска сееја страв и трепет по македонските населби, вршеа невиден терор - од убиства, преку мачења, до силувања проследени со масовно горење на селата, и голем број на села во тој период се избришани од географска карта.

Грците организираат пропаганда, со тоа што масовно бомбардираа неколку села, покажувајќи ја својата безмилосност и уништувајќи ги до корен, па потоа пуштија гласини дека истото се заканува и на сите други села.

Бомбардирањата се засилија во ноември и декември 1947 година и на удар беа македонските села, посебно оние во кои беа отворени училишта за децата на македонски

language in Aegean Macedonia became increasingly rigorous year after year. So after the establishment of the monarchy in November 1935 a special law was passed prohibiting the use of the Macedonian language. Macedonians were closely watched for the language they spoke. The place was teeming with provocateurs and spies. Day and night, Greek gendarmes and informers would shadow and eavesdrop on Macedonians, sneak below their windows, especially during supper time, behind trees or bushes on streets leading to their houses, in parks or markets, to check whether they used their mother tongue.

Cops regularly attended celebrations and weddings lest someone uttered a Macedonian word or sang a Macedonian song.

General Metaxas came to power on August 4, 1936. Dissatisfied with previous measures “against the Macedonians” he beefed up the law prohibiting the speaking of Macedonian and sent into exile anyone for uttering even a single Macedonian word.

What the Greeks failed to achieve in the 35 years following their occupation of Aegean Macedonia, they managed to pull off adroitly between 1945 and 1949. The terror began immediately after the withdrawal of the German army.

The Greek monarcho-fascist army and gendarmerie, backed by the British army, sowed fear and trembling in Macedonian villages and brought unprecedented terror – murder, torture, rape, followed by the mass burning of villages. Many villages were simply wiped off the map during this period.

For propaganda purposes, the Greek ruthlessly and meticulously flattened a few villages, then started rumors that they will do the same to all other villages.

The bombardment intensified in

јазик, и откако воените единици на грчката влада ќе ги заземеа овие села, го апсеа населението и го носеа во затвор по градовите, за потоа да го лажат населението дека децата треба да се иселат од селата за да се заштитат од овие бомбардирања и срамнувања на селата.

Во тоа време раководството на Комунистичката партија на Грција и она што тогаш го нарекуваа Привремена демократска влада, се обратиле до владите на источноевропските земји со социјалистички државни уредувања, привремено да ги прифатат децата кои се евакуираат од ослободените и полуослободените територии на Егејска Македонија. Истите тие, ја информираа меѓународната јавност, пред се, Политичкиот комитет на ООН, дека акцијата за префрлање на децата во “земјите со народна демократија” во Источна Европа е од хуман и привремен карактер за тие да се “спасат” од несреќата и опасноста што им се заканува од грчката војска, од гладот, болестите и несигурноста за нивните животи. Дека тие ќе останат таму само до завршување на Граѓанската војна. Во информациите, меѓу другото, е наведено и тоа дека заминувањето на децата е вршено доброволно, без притисоци. Целта на акцијата, според нив, е на децата да им се обезбеди мирен живот, нега, исхрана и образование.

Откако овие социјалистички земји ја прифатиле таа молба со знаење дека ова ќе биде само привремено, се спроведува мошне брза акција по селата во Воденско, Костурско, Леринско и таму се испратени емисари на КПГ (Комунистичката партија на Грција) и на Привремената демократска влада кои почнале акција за убедување на родителите за одземање и “спасување” на децата. Се правеле списоци на децата кои треба да се изгонат, во кои списоци имаше од доенчиња, па две годишни па се до деца со 14 години. Луѓето прелажани, сами си кажуваа колку деца имаат и како се викаат, знаејќи дека ќе бидат префрлени преку границата, но откако ќе заврши нередот ќе бидат вратени.

Се правеа групи од по 20-25 деца и на чело на

November and December 1947, especially against Macedonian villages where the children attended Macedonian schools. As the Greek army units moved in they arrested the locals and hauled them away to prisons in the cities. In a sham show of fake humanity the Greek authorities had urged the population of the villages to save their children by removing them from harm’s way in advance.

At that time the leadership of the Communist Party of Greece and what was then called the Provisional Democratic Government asked the governments of Eastern European countries to temporarily accommodate the children who were evacuated from the liberated and semi-liberated territories of Aegean Macedonia. They also informed the international community, primarily the Political Committee of the UN, that the action of transferring children to the “countries with people’s democracy” in Eastern Europe was of humane and temporary character, to save them from “collateral damage” by the Greek army, and from famine, disease and uncertainty. To safeguard them until the end of the civil war. They also emphasized that the parents involved gave up their children voluntarily, with no outside pressure. The project was supposed to guarantee the children a peaceful life, care, food and education.

Once these socialist countries have accepted this request, assuming that this will be only a temporary fix, the CPG (Communist Party of Greece) and the Provisional Democratic Government swung into action, sending emissaries to the villages in Pella, Kastoria, Florina (Vodensko, Kostursko, Lerinsko in Macedonian), persuading parents to let go of their children to “save” them. They compiled lists of the children who should be evacuated, from infants through toddlers to adolescents up to the age of 14. The parents were deceived to believe that their children will be transferred just across

---

секоја група по една негувалка, а за да ситуацијата биде поубедлива дека е добронамерна акцијата, меѓу групите беа ставани и по 2-3 грчки деца, кои по извесно време беа вратени назад, но не и македонските деца.

Собирањето на децата по селата го вршеа активисти на Привремената демократска влада на Грција. Преминувањето на границата према Албанија и СФР Југославија беше закажано на 25 март 1948 година, но на децата од селата кои беа на поголема оддалеченост од границата, патешествието им започна неколку дена порано.

Патувањата биле претежно ноќе и пеш. Тоа беше мошне добро смислено за да се иселат Македонците од селата и мошне вешто, Грците ја искористуваат Граѓанската војна за да го искоренат македонството од местата каде што тоа жилаво опстојуваше и по 35 години поминати од грчката окупација врз Егејска Македонија, со што цврсто се придржуваа за тезата дека децата треба да се одвојат од родителите и да се пратат преку границата и покрај тоа што тие и во војните се заштитени со разни меѓународни конвенции.

28.000 деца од Егејска Македонија останаа надвор од своите родни домови, тргнати на пат воеден правец, и денестие го имаат симболичното име "[деца бегалци од Граѓанската војна во Грција](#)". Но тие не се "деца бегалци", тие се изгонети од своите огништа во Егејска Македонија.

Тие не избегаа, туку беа избркани со добро осмислен и организиран начин од грчките власти, во чии план учествуваа и Македонските кодоши. Се било добро организирано да се сотрат македонските огништа и денес, Македонците таму, се скоро истребени. Бегалци биле меѓу оние 20.000 македонски борци, од 40.000 во ДАГ (Демократската армија на Грција), што учествувале во Граѓанската војна во Грција затоа што постоела опасност од нивна ликвидација, кои го оставија својот движен и недвижен имот, кој подоцна беше разделен на Грците, но таква опасност немало за

the border and will return as soon as the bad times are over, so that they would willingly supply their children's names for the list.

Groups of 20 to 25 children were formed, each headed by a minder. To make the scam look straight, they included 2 to 3 Greek children in each group, who were returned after a while. But their Macedonian counterparts never returned.

The children were collected by the activists of the Provisional Democratic Government of Greece. Albania and Yugoslavia closed its borders on March 25 1948, but those children who were picked from villages further inland were already on the road.

They moved mostly at night, on foot. It was part of a clever plot to evict Macedonians from their villages. Greece adroitly used the Civil War to finally get rid of its Macedonians who stubbornly clung to their homeland in the 35 years following the Greek occupation of Aegean Macedonia.

Greece took their children away with the lie that they needed protection across the border, when in fact they had already been protected by a number of international conventions for the protection of non-combatants.

28,000 children were torn from their homes in Aegean Macedonia, never to return. Today they are know by the symbolic name of "Refugee children from the Greek Civil War". But they are not refugees! They were expelled from their homeland, Aegean Macedonia.

They did not flee either. They were chased away in a well-planned and organized way by the Greek authorities, with the help of Macedonian quislings. Greece organized and carried out a genocide in Aegean Macedonia, to free it from Macedonians. Many refugees came from the 20,000 Macedonian soldiers who served in the

---

децата.

При крајот на процесот на прогонствата грчките власти донесоа декрети со кои им се конфискува имотот на Македонците и им се забранува нивното повторно враќање, и покрај тоа што сите тие прогонети имаат документи за поседување на сопственост или па такви документи постојат во катастерските служби во општините каде што живееле, а се под Грција.

Таквите правни акти власта ги носеше и за време на Граѓанската војна, како на пример во декември 1947 година е донесен декретот “ЛЗ” за “лишување од грчко државјанство на лица што работат антинационално во странство”. Според овој декрет, грчките државјани што се во странство, а кои работат “антинационално” можат да бидат лишени од грчкото државјанство и на тие им се забранува враќање во земјата, а доколку бидат фатени на грчка територија, ќе бидат прогонети. Веднаш во месец јануари 1948 година, владата донесува нов декрет наречен “М”, со кој се врши конфискација на цел или на дел од недвижниот или движниот имот на секој што го изгубил државјанството според декретот “ЛЗ”. Потоа на 20 април 1948 година е донесен декретот “Н” според кој сопствениците на земјоделски посед или добиток, го губат правото на користење на тој имот согласно со декретите “ЛЗ” и “М”.

Но владата на грција не застанува тука и иде до таму што донесува уште ред други декрети за одземање на имотите, државјанство, и забрана за враќање и користење на истите, од најразлични причини, а сиот тој одземен имот го доделува на стари населени или новонаселени грци.

Оние кои испраќале писма кон Грција, на свои роднини, пријатели или познаници кои останале во тие краишта, никогаш не добиле одговор на ниту едно писмо. Грците веднаш ги кинеле и палеле писмата што се пишувани на македонски јазик, како и оние што се напишани на грчки, но во кои се споменува нешто за Македонија и Македонците. Можело да се предаде само она писмо кое е

40,000 strong DAG (Democratic Army of Greece), and joined the civil war out of fear for their lives. They left behind movable and immovable property, which was later distributed to the Greeks.

When the exodus ended, the Greek authorities adopted decrees confiscating the property of Macedonian emigrants and forbidding their return, even though their title to such property is supported by documents [in their possession or in the land registries](#) of the Greek municipalities where they used to live.

Such decrees were also passed during the Civil War. One of these is the infamous Decree LZ of December 1947 about the deprivation of Greek citizenship of persons “working against the state” abroad. This Decree stipulates that citizens living abroad and working “against the state” may be deprived of their Greek citizenship and forbidden to return to Greece, and will be prosecuted if caught on Greek territory. Then in January 1948 the government adopted Decree M which provided for the full or partial confiscation of the movable and/or immovable properties of persons who lost their citizenship under Decree LZ. This was followed up by Decree N of April 20 1948 denying the use of agricultural land and/or livestock for owners falling under the purview of Decrees LZ and M.

Things did not stop here. The government went into overdrive and produced a spate of further decrees providing for the loss of property and citizenship, banning the return to Greece, and arranging the transfer of seized properties to old or new Greek settlers.

Those who wrote letters to their relatives, friends or acquaintances left in Greece never received a reply. Greeks immediately tore up and burned all letters written in Macedonian, as also those that were written in Greek, but mentioned something about Macedonia and/or Macedonians. Only those letters

---

на грчки напишано во кое не се споменувала Македонија, Македонци, ако населбите биле напишани според грчки топоними воведени во 1926 година, ако не се споменувала преселбата за време на Граѓанската војна, ако имињата на луѓето кои се споменуваат во писмото се на грчки и со грчка азбука.

А истото важело и за телефонските разговори. Кога ќе се вртело во пошта и кога ќе се побарало поврзување со соодветно лице, постоеле многу услови за да било исполнето барањето. Прво, ако тоа се направи на македонски, линијата веднаш била прекинувана. Истото важело ако местото или личноста се кажат на македонски со вистинските имиња, а не со грчки.

Се морало да е на грчки и ако сите тие услови се исполнети се добивал саканиот број или лице, но подоцна всушност се добивало дознание дека разговорот се прислушува, и ако разговорот се одвива на македонски, ако се употреби зборот Македонија и сите тие услови до пред довивање на линијата ако се прекршат, истата ќе биде моментално прекината.

were passed on which conformed to these rules:

- written in Greek,
- no mention of Macedonia or Macedonians,
- topographic names written according to the 1926 Greek topographic name registry,
- no mention of the Civil War, and
- names of people in Greek or at least in Greek letters.

The same rules applied to phone calls. If you would go to the post office and ask for a call through the switchboard, you would have to meet lots of conditions. First, you would have to apply in Greek. The line was cut immediately if you or your partner spoke Macedonian. The same applied if the natural Macedonian name of a person or place was used instead of the Greek one.

Throughout your conversation you would have to watch your tongue, because big brother was listening with a big scissor.

Although modern technologies rendered such practices obsolete, Greece has not abandoned denying the ethnic identity of its Macedonians to this date.

After visiting Aegean Macedonia in 1994, [Human Rights Watch](#)/Helsinki concluded:

“Although ethnic Macedonians in northern Greece make up large minority with their own language and culture, their internationally recognized human rights and even their existence are vigorously denied by the Greek government. Free expression is restricted; several Macedonians have been persecuted and convicted for their peaceful expression of their views. Moreover, ethnic Macedonians are discriminated against by the government's failure to permit the teaching of the Macedonian language. And ethnic Macedonians, particularly rights activists, are harassed by the

---

government - followed and threatened by the security forces - and subjected to economic and social pressure resulting from this harassment. All of these actions have led to a marked climate of fear in which a large number of ethnic Macedonians are reluctant to assert their Macedonian identity or to express their views openly. Ultimately, the government is pursuing every avenue to deny the Macedonians of Greece their ethnic identity.”

